

ΠΕΡΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΤΩΝ ΨΥΧΙΚΩΝ ΝΟΣΩΝ.

Ο ΑΣΘΕΝΗΣ υποφέρει πάντοτε κατά τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον· ἀλλὰ πολλάκις ἀγνοεῖ τὴν ἔδραν τῆς νόσου, καὶ οὐδὲ υποπτεύεται τὴν φύσιν τοῦ πάθους του. Ἐπικαλεῖται δὲ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἱατροῦ, καὶ παραδιδόμενος εἰς τὰς χεῖρας του, ἀφίνει αὐτὸν νὰ πράξῃ κατὰ τὴν ὑπαγόρευσιν τῆς τέχνης. Ἦναι καταλαβάνη ὅτι ἡ ἀσθένεια εἶναι βαθέως ἐρριζωμένη, καὶ ἀπειλεῖ τὴν ζωὴν του, δέχεται ἀσμένως τὰ διοριζόμενα ἱατρικὰ, καὶ ναυτιώδῃ ἂν ἤθελον εἰσθαί τὴν γεῦσιν, καὶ ὀδυνηρὰ τὴν ἐνέργειαν. Ὁ πόθος τῆς υγείας κάμνει αὐτὸν πρόθυμον νὰ θυσιάζῃ ὅ,τιδήποτε, καὶ νὰ υποφέρῃ ὅ,τιδήποτε, ἐξ οὗ ἀναφαίνεται ἐλπίς τις ἀναρρώσεως.

Ἀλλὰ δὲν πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἀπὸ ἡθικὰς ἀρρώστιας; Ποῖος εἶναι διώλου ἀπηλλαγμένος παντὸς τοιοῦτου νοσήματος; Καὶ ποῖα μεγαλητέρα χάρις εἰς τὸν εἶτε φυσικῶς εἶτε ἡθικῶς νοσοῦντα, παρὰ ἡ δόσις τῶν ὅσα πρὸς υγείαν αὐτοῦ συντείνουσι; Τοιαῦτα δὲ τῆς ψυχῆς θεραπευτικὰ εἶναι τὰ βάσανα, αἱ ἀποτυχίαι, καὶ αἱ θλίψεις τῆς παρούσης ζωῆς. Ἐρχονται ἀπὸ τοῦ Παναγάρχου, ὅστις καλεῖται Ἀγάπη, καὶ στέλλονται ἐφ' ἡμᾶς διὰ τὸ καλὸν μας. Δὲν θλίβει ἐκουσίως, οὐδὲ καταλυεῖ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ παιδεύει αὐτοὺς διὰ τὴν ὠφελειάν των, ὥστε νὰ γένωσι μέτοχοι τῆς ἀγιότητός του. Ὁ ἀγαθὸς πατὴρ παιδεύει τὸν ἠχητημένον υἱὸν του, καὶ δὲν σπλαγχνίζεται αὐτὸν, καίτοι κλαίοντα. Ὁσαύτως φέρεται πρὸς τὰ τέκνα του ὁ ἐν οὐρανοῖς Πατὴρ ἡμῶν. Βλέπει ἀσθενῆ ψυχὴν ἐν υγιεῖ σώματι· ἀλλ' οἱ πάσχοντες δὲν γνωρίζουσι, δὲν αἰσθάνονται τοῦτο, ὅθεν καὶ εἶναι μεγαλήτερος ὁ κίνδυνός των. Αὐτὸς διακρίνει τὴν υποκεχυμένην ἐπίβουλὸν ἀσθένειαν, καὶ ἐφαρμόζει τὸ μόνον δραστήριον ἱατρικόν. Στελεῖ δὲ εἰς τὴν θλίψιν, ἢ βαρεῖάν τινα συμφορὰν. Τοῦτο εἶναι τὸ ἱατρικόν· καὶ μολονότι ἀνιάρῃ τινος, καὶ εἰς τὸ φαινόμενον σχεδὸν ἀνυπόφορον, εἶναι μ' ὅλον τοῦτο ἄμικτον ἔλεος, εἶναι τὸ μόνον σωτήριον μέσον.

«Πᾶσα παιδεία,» λέγει ὁ Παῦλος, «πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ χαρὴς εἶναι, ἀλλὰ λύπη· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν τοῖς δι' αὐτῆς γεγυμνασμένοις ἀποδίδωσι δικαιοσύνης.» Ὁ ἱατρός περιμένει τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἱατρικοῦ τοῦ ὅχι τόσον κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐνεργείας του, ὅσον μετέπειτα, ἀφοῦ παύσωσιν οἱ ἑμετοὶ καὶ αἱ καθάρσεις, ἀφοῦ αἱ ὠξυνισμέναι καὶ ἀπεπτοὶ ὕλαι ἀποβληθῶσι τὸν στομάχον, αἱ δὲ κακοχυμαῖ ἀπὸ τοῦ αἵματος.

Ἀλλὰ τὸν ἱατρὸν δὲν εὐχαριστοῦμεν καὶ ἀνταμείβομεν διὰ τὸν κόπον του; Τί ἠθέλομεν εἰπεῖ περὶ ἀσθενούς, μήτε εὐχαριστοῦντος, μήτε ἀνταμείβοντος, τὸν πιστὸν κοπιῶντα ἱατρὸν, ὅστις δὲν ἐφείσθη οὔτε χρόνου, οὔτε δαπάνης, οὔτε ἐμπειρίας, οὔτε φαρμάκων πρὸς ἱασίν του; Πόσον ἀπάνθρωπον, ἂν ἤθελεν ἀνταμείβειν αὐτὸν μόνον μὲ ἀγνωμοσύνην, γογγυσμούς, καὶ δνειδῆ! Δὲν ἠθέλομεν εἰπεῖν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔλασε τὰς φρένας, μολονότι ἀνέλαθε τὴν υγείαν του;

Πόσοι ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ εἰπωσι, Καλὸν ἐστάθη πρὸς ἐμέ ὅτι ἐθλίβην! Ἡ ἀλαζονεῖα μὲ εἶχε πεφυσιωμένον, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ κόσμου μ' ἐκυρίευσεν· ὁ περετός τῆς τρυφῆς καὶ τῶν σαρκικῶν ὀρέξεων, ὁ φόβος, ἡ ὀκνηρία καὶ ἡ ὀργή, ἅπαντα μὲ κατέτρωγον, καὶ τὸ ἡγνούουν. Ἀλλ' ὁ Θεὸς, ὁ μέγας ἱατρός τῆς ψυχῆς, τὸ ἐγνωρίζε, καὶ μ' ἐπεμψεν ἀποτυχίας καὶ θλίψεις, τὰ κύρια ἱατρικὰ τοιούτων ἀσθενειῶν. Νὰ γογγύζω λοιπὸν, καὶ νὰ παραπονῶμαι, καὶ νὰ ὑβρίζω τὸν πανάγαθον καὶ πιστὸν ἱατρὸν μου; Οὐχί· ἀλλὰ θέλω δεῖξει τὴν εὐγνωμοσύνην μου, ἀναπέμπων εὐχαριστίας πρὸς αὐτὸν μᾶλλον ἢ γογγυσμούς καὶ παράπονα. Ἀγαπᾷ τὴν θάνατον ψυχὴν μου μᾶλλον παρὰ τὸ θνητὸν σῶμά μου, καὶ θέλει μᾶλ-

λον νὰ μὲ ἱατρεύσῃ παρὰ νὰ μὲ ἡδύνῃ, καὶ διὰ τοῦτο μὲ στελεῖ ἱατρικὰ ἰσχυρὰ καὶ δραστήρια, καίτοι ναυτιώδῃ καὶ ὀδυνηρὰ. Μὲ δίδει ὅχι ὅ,τι ἡ μωρία μου ἤθελεν ἐπιθυμήσειν, ἀλλ' ὅ,τι ἡ σοφία τοῦ βλέπει καὶ γνωρίζει ὡς καλὸν δι' ἐμέ. Ἄν ἡ ψυχὴ μου ὠφεληταί, διὰ τί νὰ παραπονῶμαι;

ΤΟ ΧΑΛΕΠΙ.

Ἡ ΠΟΛΙΣ Χαλέπ, ἢ Χαλέβ, κατὰ διαφθορὰν ἐκ τοῦ ἀρχαίου ὀνόματος Χαλυβῶν, κεῖται εἰς τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Συρίας, εἰς 36° 11' 32" βορείου πλάτους, καὶ 37° 9' ἀνατολικῆς μήκους. Εἶναι δὲ μία τῶν μεγίστων καὶ ἀξιολογωτάτων πόλεων τῆς δυτικῆς Ἀσίας. Ὁ Ταυερνιέρ, τὸ 1670, ἐλογαρίασε τὸν πληθυσμὸν ὡς 258,000. Ἀγγλος τις, κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑκατονταετηρίδα, ὡς 235,000, ἐξ ὧν 200,000 ἦσαν Μωαμεθανοὶ, 30,000 Χριστιανοὶ, καὶ 5,000 Ἰουδαῖοι· ὁ Βόλνυς καταβιβάζει τὸν ἀριθμὸν εἰς 100,000· ὁ δὲ Ρουσῶ, ὅστις διέτριψε χρόνον τινὰ εἰς τὸ Χαλέπι ὡς Γάλλος πρόξενος, λογαρίζει αὐτὸν ἕως 200,000. Μᾶς λέγει πρὸς τοῦτοισι ὁ Ρουσῶ, ὅτι ἡ πόλις εἶναι ὠκοδομημένη ἐπὶ τεσσάρων λόφων, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἔχει καὶ φρούριον εἰς τὴν κορυφὴν· ὅτι περικυκλοῦται ἅπασα ὑπὸ λιθίνου τείχους, καὶ ἔχει ἐπτὰ πύλας· ὅτι περιλαμβάνει πέντε σεράϊα, ἢ παλάτια τῶν διοικητῶν, 100 τζαμιά, ἐξ ὧν τὸ περιφημώτατον εἶναι τὸ τοῦ Ζαχαρίου· 50 μετζίτια, ἢ εὐκτηρίους οἴκους, ἐξ ὧν ἓνα, τὸν περικαλλέστατον, ὠκοδόμησεν ἡ Ἑλένη, μήτηρ τοῦ Κωνσταντίνου· 10 ἢ 12 δημοσίους σχολὰς, δύο δημοσίους βιβλιοθήκας, 5 μερχεμέδες, ἢ δικαστήρια, 60 λουτρά, 100 καφεπωλεῖα, 40 ἢ 45 μεγάλα βεζεστένια, 31 χάνια, 200 κρήνας, περὶ τὰ 15 θρησκευτικὰ καταστήματα τῶν Μωαμεθανῶν, ἐν γυμνάσιον Ἀερβισῶν, πέντε Χριστιανικὰς ἐκκλησίας, καὶ 40,000 οἰκῶν. Ἀλλ' ὁ τὸν Αὐγουστον τοῦ 1822 τρομερὸς σεισμὸς ἐπέφερεν εἰς τὴν πόλιν μεγίστην μεταβολήν, καταστρέψας σχεδὸν τὰ δύο τρίτα τῶν οἰκοδομῶν. Οἱ κάτοικοι εἶναι μίγμα Τούρκων, Ἀράβων, Χριστιανῶν, καὶ Ἰουδαίων. Οἱ Χριστιανοὶ ἀνήκουν ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, Συριακὴν, καὶ Ἀρμενικὴν ἐκκλησίαν· ἐκ τούτων οἱ Γραικοὶ εἶναι οἱ πολυαριθμώτεροι καὶ οἱ πλουσιώτεροι. Ὁ μικρὸς ποταμὸς Κοϊκ ρεεῖ παρὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς πόλεως.

Πρὸ τοῦ σεισμοῦ τῶν 1822 τὸ Χαλέπ ἐνομιζέτο ὅτι περιεῖχε 12,000 χειροτεχνῶν, καὶ ἦτον ἐξάκουστος διὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρὰ σεράδια (γαλόνια), διὰ μεταξωτὰ καὶ βαμβάκερὰ χειροτεχνήματα, σάλια, κλπ. ἀλλ' ἡ εὐδαιμονία τῆς πόλεως προήρχετο κυρίως ἀπὸ τὴν θέσιν, ἥτις καθίστανεν αὐτὴν ἐν ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ κέντρα μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας. Ἐνεργεῖ δ' ἔτι μέγα ἐμπόριον διὰ κερθανίων μὲ τὸ Βαγδάτι, τὴν Περσίαν, καὶ τὰ τῆς Ἀσίας ἀνατολικὰ μέρη. Αἱ διὰ τὴν Εὐρώπην προσδιωρισμέναι πραγματεῖαι φορτόνονται ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Λατακείας (ἀρχαίας Λαοδικείας). Πρόξενον ὧν τῶν ἐμπορικῶν πολιτειῶν τῆς Εὐρώπης διατρίβουσιν εἰς τὸ Χαλέπι.